מפקידה לפקידה מיבעיא מהו דתימא מעת לעת חשו בה רבנן לפסידא דטהרות אבל מפקידה לפקידה לא קמ"ל: כיצד דיה שעתה וכו': למה לי למיתני היתה יושבת במטה (א) ועסקה בטהרות ליתני היתה עסוקה בטהרות ופרשה וראתה הא קמ"ל טעמא דדיה שעתה הא מעת לעת מטה נמי מטמיא מסייע ליה לזעירי דאמר זעירי *מעת לעת שבנדה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים מכדי האי מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא *וכל דבר שאין בו דעת לישאל ספקו טהור תרגמה זעירי כשחברותיה נושאות אותה במטה דהויא ליה יד חברותיה *והשתא דא"ר יוחנן ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה אפי' בכלי מונח ע"ג קרקע כמי שיש בו דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה נושאות אותה במטה גופא א"ר יוחנן ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלים עליה אפי' בכלי המונח על גבי קרקע כמי שיש בו דעת לישאל מיתיבי *היה מתעטף בטליתו וטהרות וטומאות בצדו וטהרות וטומאות למעלה מראשו ספק נגע ספק לא נגע טהור ואם אי אפשר אא"כ נגע טמא *רשב"ג אומר אומרים לו שנה ושנה אמרו לו *אין שונים בטהרות אמאי הא ספק טומאה הבאה בידי אדם הוא בר מיניה דההיא דתני רב הושעיא ברשות היחיד ספקו טמא ברשות הרבים טהור גופא אמר זעירי מעת לעת שבנדה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים איני והא כי אתא אבימי מבי חוזאי אתא ואייתי מתניתא בידיה מעת לעת שבנדה משכבה ומושבה כמגעה מאי לאו מה מגעה לא מטמא אדם אף משכבה לא מטמא אדם אמר רבא ותסברא קל וחומר הוא ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל *הניצול באוהל המת אינו ניצול במעת לעת שבנדה משכבות ומושבות שאינן ניצולין באהל המת אינו דין שאין ניצולין במעת לעת שבנדה והא אבימי מבי חוזאי מתניתא קאמר אימא משכבה ומושבה כמגע

מפקידה לפקידה. דשחרית היום לחמן מועט מכפילה: טעמא (ג)משום דיה שעתה. משום דיש לה וסת הא אם אין לה וסת דמטמיא מעת לעת מטה נמי טמאה כמשכב נדה עצמה שמטמא אדם הנוגע בו טומאה חמורה לטמא בגדים שעליו דכתיב (ויקרא טו) וכל (אשר יגע)• במשכבה יכבס בגדיו: ה"ג לטמא אדם לטמא בגדים. שהאדם מטמא בגדים שעליו ואע"פ שלא נגעו בגדים במטה: מכדי הך מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא. ומעת לעת ספק טומאה הוא וכל שאין בו דעת לישאל כו' דכשלמא לטהרות בלא מטה ניחא דכיון דהיא עסוקה בהן ואוחזתן בידה הוו להו כידה והיא יש בה דעת לישאל אלא מטה כיון דע"ג קרקע מונחת דלאו בידה הוא וספקו' טהור דכל ספק טומאה לטמא מסוטה גמרינן לה• וסוטה יש בה דעת לישאל: כשחברותיה נושאות אותה במטה. באותו מעת לעת דהוה ליה הך מטה (ג)כיד חברותיה שיש בה דעת לישאל הלכך טמאה: הבאה בידי אדם. כגון זו דטומאה על ידה באה וכגון נושא שרץ בידו ספק נגע בכלי המונח ע"ג קרקע ספק לא נגע ואע"פ שאדם לא היה עסוק בכלי (ד)המיטמא הואיל והטומאה באה ע"י אדם ספק נגעה הטומאה בכלי ספק לא נגעה חשבינן לה כמו שיש בה דעת לישאל וברה"י ספקו טמא: נשאלין. כלומר טמא: כמי שיש בו דעת לישאל. וכי אמרינן דבר שאין בו דעת לישאל ספקו טהור כגון שרץ המוטל אצל כלי ע"ג קרקע ספק נגע ספק לא נגע: היה מתעטף בטליתו וטהרות בצדו. והוא היה טמא ספק טימא טהרות בטלית כשהגביהו על כתפו ספק לא נגע או טמאות בצדו כגון שרץ והוא טהור ספק נטמא טליתו ספק לא נטמא: טהור. קס"ד דאפילו ברה"י משום דהוי דבר שאין בו דעת לישאל ואע"ג דבאה בידי אדם הואיל וטהרות מונחות על גבי קרקע ואין אוחזן בידו אין נשאלין עליהם: שנה. פעם אחרת אם יגע עכשיו בידוע שנגע בתחלה: אין שונין. שמא עכשיו נגע וקודם לכן לא נגע או חילף: כמגעה. •בכלי שנגעה בו נדה שאינו מטמא אדם שהרי ראשון הוא ואינו מטמא אדם אלא אב הטומאה: אף משכבה לא מטמא אדם. וקשיא לזעירי דאמר משכבה ומושבה מטמא אדם אף לטמא בגדים: כלי חרס. ניצול באהל המת דכתיב (במדבר יט) וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הא יש צמיד פתיל עליו טהור: אינו ניצול. אם הסיט בתוך מעת לעת טמא כאילו הסיטתה לאחר ראייתה כדתניא בברייתא לקמן (ו.): אינו דין שאינן ניצולין במעת לעת. (ה)שיטמאו כמשכב נדה עצמה אדם ובגדים שעליו:

כמגע

ו בכ"יל: ספקו.

מסייע ליה לזעירי• תימה דממתני' לא שמעינן לטמא אדם ובגדים: **מכדי** מטה אין בו דעת לישאל• מטהרות לא פריך דכיון שעסוקין בהן מיקרי שפיר יש בו דעת לישאל כדפירש הקונטרס: **כשחברותיה** נושאות אותה במטה• משמע הכא דפשיטא דכיון דחברותיה נושאות אותה במטה דמיקרי מטה דבר שיש בו דעת לישאל ותימה לריב"א דבסוף פ"ק דפסחים (דף יט.) קאמר וכל המחט שנמצא בבשר שהסכין והידים טהורות ומוקי לה במחט טמא מת וטהורות משום דעזרה רה"ר הוא אבל אי הוה רה"י הוה טמא ופריך אמאי והא אין בו דעת לישאל הוא דאמר כרבי יוחנן דאמר ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה והשתא מאי מקשה התם ומה צריך לאתויי הך דרבי יוחנן דכיון דהאדם תופס את הסכין חשוב דבר שיש בו דעת לישאל אפילו בלא רבי יוחנן כדמשמע הכא וי"ל דהכא חשיב שפיר דבר שיש בו דעת לישאל כשחברותיה נושאות אותה במטה משום דנדה נמי המטמאה יש בה דעת לישאל אי נמי משום שגם חברותיה הנושאות גם הם טמאות במשא הנדה אבל התם אין האדם טמא אלא הסכין שנגע במחט והשתא נמי אתי שפיר דפריך בסמוך לרבי יוחנן מהיה מתעטף בטליתו ולא פריך נמי לזעירי משום דאדם המתעטף הטלית לא דמי לחברותיה שגם הן טמאות ויש בהן דעת לישאל* [א' משום שאדם המטמא יש בו דעת לישאל]: **ספק** טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה ואפילו בכלי המונח ע"ג קרקע• וא"ת מאי קמ"ל רבי יוחנן מתני' היא (טהרות פ"ג מ"ח) תינוק שנמצא בצד העיסה כו' דחכמים מטמאין משום דעשו לתינוק כיש בו דעת לישאל אע"פ שהעיסה אין בה דעת לישאל ובמס' טהרות פ"ד (מ"ס) תנן טמא שפשט רגלו לבין המשקין ספק נגע ספק לא נגע טמא ברה"י עוד תנן התם בסיפא היה מקל בידו וכו' (ו) מלאה משקין טמאין וזרקה לבין הככרות ספק נגע בו טהור וטעמא משום דטומאת משקין לטמא אחרים לאו דאורייתא וה"ה ספק [לטמא אחרים] דרבנן כדמפרש התם הא לאו הכי ספקו טמא וי"ל דמלי למימר שהעיסה והמשקין והככרות בידי אדם וקמ"ל רבי יוחנן אפילו מונחים ע"ג קרקע או טהרות ביד טהור וטומאה מונחת ע"ג קרקע: **היה** מתעטף בטליתו• פירוש טליתו טמא וטהרות בצדו או טליתו טהור וטמאות בצדו כגון שרץ ואינו יודע אם נגע בו או טומאה וטהרות לפניו וטליתו טהור ואינו יודע אם נגע לטומאה ואח"כ לטהרות וקמ"ל דלא הוי ספק ספקא טמא לא נגע הטלית בשרץ ואפילו נגע ספק לא נגע בטהרות דאם נגע בשרץ כמו כן נגע בטהרות: **ואם** אי אפשר אא"כ נגע טמא• וא"ת פשיטא כיון דאי אפשר ודאי נגע *וי"ל דלאו אי"ת כלל קאמר אלא כלומר קרוב לודאי וכתוספתא (א) נמי תניא אם אי אפשר אא"כ נגע ספקו טמא מדקאמר ספקו טמא משמע דלא ודאי נגע וכן מדקאמר רבן שמעון בן גמליאל אומרים לו שנה דליכא למימר דארישא קאי דקאמר ספקו טהור וקאמר איהו אומרים לו שנה ואם נגע טמא דא"כ לא הוי פליגי רבנן עליה דאין שונין בטהרות דבפרק הרואה (לקמן נח:) אמרינן דדוקא להקל אין שונין אבל להחמיר שונין וכן בריש שחיטת חולין (דף ב:) אמרינן אי אמר ברי לי שלא נגעתי לאו דוקא ברי דעזרה רה"ר כדאמרינן בפסחים (דף כ): **ומה** כלי חרס שהוא מוקף צמיד פתיל• וא"ת ונימא דיו כמשכבות דאהל המת דלא מטמא אדם ובגדים או דיו ככלי חרס דמעת לעת ועוד נימא מכן קטנים יוכיחו דטמאים במת וטהורים במעת לעת שבנדה דלא אתו לכלל מגע אף משכבות כמו כן ומיהו רש"י פי' דהכי עביד ק"ו ומה כלי חרס שטהור באהל המת טמא במעת לעת שבנדה כמו בנדה עצמה משכבות ומושבות דטמאים באהל המת אינו דין שיטמאו במעת לעת שבנדה כנדה עצמה ומיהו אכתי קשה מה לכלי חרס שכן אין לו טהרה במקוה ג) *כדפריך בפ' כשם (סוטה כט:) או שכן מטמא מאוירו וי"ל טהרות דשאר כלים יוכיחו שאין להם טומאת אויר ויש להם טהרה במקוה וטמאין במעת לעת שבנדה כבנדה עצמה שהם ראשונים והא פשיטא ליה דאפילו משכבות טמאין במעת לעת כדאמר בברייתא ועביד ק"ו לטמא אדם ובגדים ולא מצי למיעבד הכי ק"ו ומה כלי חרס שאינו מטמא מגבו כללי טמאות טמא תוס במעת לעת שבנדה כנדה עצמה משכבות לא כל שכן כדאמר בפרק בהמה המקשה (חולין עב:) לאו מגבו קאמרינן מתוס קאמרינן והתם מפורש הפסוק:

[ה"ג הניצול באהל המת כו'• תימה הא דאינו ניצול במעת לעת היינו בהיסט [illegible] כאילו נגע בתוכו [illegible] ובמגע אהל המת נמי טמא [illegible]

דכך צ"ל א] (כו"ם) דקאמר מה מכין קטנים שטהורים בזב טמא באהל המת [illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' במטה ועסוקה בטהרות [illegible]

מוסף רש"י

תוספי הרא"ש

[illegible]

גליון הש"ס [illegible]

הגהות מהר"ב רנשבורג [illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com